

Милан Пејровић Леонардо

ЉУДИ ЗМАЈЕВЕ КРВИ

ДРВО У ДОЛИНИ

Видео сам дрво које је устало,
Само да би у комаде
Разбило непрегледан стереотип.
Подигло се упркос небу
Које је на том месту сијало
Само за траву и ситне духове.
Корењем је газило околину
Гране су се протезале
Довољне своје трајању,
Својој бездушности.

Кора ми се више није зеленила
Од непоремећене дивљашности.

Онда смо га, људи, лепо насецкали
у ситну квадратуру
Однели све за пећ,
Да огањ окади што није роса.
Неко је рекао на глас:
Све се крајем искористи,
Па смо покупили грање
И најзад отпутовали
У бестраг.

ЉУДИ ЗМАЈЕВЕ КРВИ

Не памти се више
 На почетку био је мрак
 Само граница одваја светло.
 Зашто небо не познајеш без хоризонта
 Воду у бескрај без саме капи?
 Тло трешти под ногама,
 Као небо отвара амбис
 Гута те у себе
 Празнина вришти за тобом
 Сабласна тишина.

Крв је гушћа вода
 Са змајем у немоћи
 Да ватром плеви песак и муљ.
 Шта дефинише једног?
 Дави те талог логике.
 Никад није сам...
 У мислима огледала - чудно друштво.

Постоје безбројни светови:
 У њима сам новорођени
 У своме си био првенац.
 Куда ћеш кад упознаш ред?
 Видећеш им след сваки,
 И складну структуру.
 Времена и простори се нижу
 Кад ватра гори границе:
 Које си као бајалице понављао
 Против урока себе
 Да се без успеха спасиш

Крв остаје да се раскрави
 Док је тражиш
 Од трагова скупљаш
 У вагању и мерењу
 Остаци не чине целину
 И опет не желиш да прихватиш
 Да умреш као грешка
 Истина у неком лапсусу
 Између сада и Сада.
 Шта секунд чини вечним сатима

У парчету твога поделе
Комадић без краја мален
Незнања?
Ако човек не мери границом
Свака је мера бедна
Ако чуваш змаја и ако ти вреди
Права је мера за време у теби!

ПАРК

Нешто зелено се згрушало
Испод сиве ране,
Тамо где се дижу цинови новог доба;
Нешто пишти, дере се, кречи:
Живо је, а не мрда.
За чим трче робови екрана?
Од чега одмарају седе?
Шта љубе људи, с друге стране океана
И да ли ван снова вредности бледе?
“Хајде да градимо боље сутра!
Ајде да слободни будемо!”
Доста је више, не.
Данас крв само проливена кључа,
А кости се и ван гробља ломе.
Остало је острво, у сред мора тоне
Под телом човека,
Који ништа не зна о томе.